

Неколико недеља након закључивања уговора између Србије и Међународног монетарног фонда о узимању кредита у вредности од 3 милијарде евра објављено је да је такозвана држава Косово (иако није члан Уједињених нација) примљена у ММФ као 186. члан тог фонда. Ову информацију је почетком маја 2009. године објавио *Вол стрит журнал*, а

9. маја 2009. године је објављена изјава тзв. премијера квазидржаве Косово Хашима Тачија у којој он потврђује пријем Косова у ММФ. Тачи је изјавио да је чланство у ММФ-у “велика економска и политичка победа”

зато што је тиме

“Косово добило снажан атрибут међународног субјективитета, међународно признање, јер је од 96 земаља које су подржале Косово било и оних које још нису признале независност Косова”.

[\[1\]](#)

Медији су објавили и да је за такозвано Косово предвиђена квота за чланство у ММФ-у у вредности од 88,64 милиона долара.

Вест о пријему Косова у ММФ објављена је 9. маја на тзв. Дан Европе (дан који слави цела Европа може бити само Дан победе над фашизмом, а не дан који славе бриселске институције). Представници ЕУ на Косову су искористили тај датум да поново нагласе како Косово и Србију виде као две одвојене државе. Шеф Канцеларије Европске комисије на Косову Ренцо Давиди је истакао да је Косово наводно европска земља и да зато може постати члан ЕУ, као и да је “Косово део процеса стабилизације и придруживања, Косово као део западног Балкана може ући у Европску унију када се испуне услови”. Затим је представник ЕУ одговорио на питање када ће та квазидржава постати члан ЕУ: “То не зависи од нас него од вас, од начина израде политике, институционалних реформи, можда ће бити потребно три, четири или пет година, зависи од унутрашњих промена” (овако кратке рокове за пријем Србије у ЕУ не помиње нити један представник ЕУ у Београду).

Тачи је поводом Дана Европе и пријема Косова у ММФ изјавио и да је његова влада усвојила План партнерства за европске интеграције и отворила Агенцију за развој и европске интеграције (иначе, сличан план и агенција за интеграције постоје и у Београду, па се, дакле, и у том смислу Србија и Косово посматрају као одвојене државе). Тачи је своје излагање завршио са неколико “пробриселских” фраза: “Европска

будућност Косова је осигурана. А када ће то бити, зависи од нас, што више успеха постигнемо у управљању, владавини закона, борби против негативних појава, то ће наш пут бити краћи” [\[2\]](#) (скоро исте фразе користе и прозападно оријентисане власти у Београду, само се уместо Косова говори о Републици Србији).

Такође, такозвани међународни цивилни представник на Косову Питер Фејт је изјавио да ће “признање Косова у ММФ-у бити важан корак за економски развој Косова... У том духу, честитам Косову чланство у ММФ и охрабрујем понуду Косова за чланство у другим организацијама”. [\[3\]](#)

Какву подршку квазидржава Косово добија од Брисела и ММФ-а показује и податак да је из претприступних фондова ЕУ (ИПА фондова) предвиђена сума од 565 милиона евра за Косово у периоду од 2007–2012. године. То је приближно 50 одсто суме која је предвиђена за Србију, иако у Србији живи око 4 пута више становника него на Косову. Наравно, улазак Косова у ММФ је подржао и потпредседник САД Џозеф Бајден, кога су прозападне власти у Београду тако дуго чекале. Одмах након посете Београду Бајден је изјавио у Приштини: “Пријем Косова у ММФ је још један доказ да међународна заједница прихвата реалност независног Косова.” [\[4\]](#)

Ипак, ова вест о пријему Косова у ММФ није могла бити игнорисана чак ни у прозападно оријентисаним медијима у Србији. Зато су највиши српски руководиоци морали да се огласе поводом оваквог дипломатског и економског скандала, који су Србији приредили “партнери” из ММФ, САД и Брисела.

Председник Тадић није чак смео ни благо да критикује ММФ, САД и Брисел. “Мала је била вероватноћа да се спречи улазак Косова у ММФ”, покушао је да утеши Тадић српске грађане који су месецима били убеђивани да је ММФ “пријатељска” организација која жели економски да помогне Србији. Такође, премијер Цветковић је изјавио да је било “реално” да Косово буде примљено у ММФ, а потпредседник владе Млађан Динкић је покушао да утеши грађане речима да ће Косово као будући нови члан ММФ-а сигурно морати да преузме своје дугове [\[5\]](#).

Међутим, чак ни то није било тачно. Дуг Косова о коме је говорио Динкић је 30. априла 2009. износио, према подацима Народне банке Србије, милијарду и 110 милиона долара. Тај дуг је протеклих година плаћала Србија. На пример, само у периоду 2002–2009. Србија је исплатила ММФ-у 427 милиона долара косовског дуга. Годинама су се у

српској јавности водиле расправе о томе шта треба урадити са тим дугом. Тада је главни аргумент прозападних власти у Београду био да ако би Србија престала да плаћа дуг, то би било формално признање да Косово није део Србије. У мају 2009. године, након пријема Косова у ММФ, постало је јасно и да тај аргумент више нема никаквог основа. Да ситуација буде гора, и након пријема Косова у ММФ, дуг од 1,1 милијарду долара ће наставити да плаћа Србија!

Жалосну истину о неоколонијалном односу Србије према Западу откривају следеће чињенице. Прозападно оријентисани професор Београдског универзитета Борис Беговић, који је учествовао у преговорима о статусу Косова вођеним пре неколико година, отворено је демантовао тврдње власти у Београду да ће квазидржава Косово преузети дуг од 1,1 милијарде долара након уласка у ММФ: “Србија ће наставити да враћа косовски дуг, јер да би се десило супротно, мора да постоји сагласност све три стране, Србије, Косова и ММФ-а.” [\[6\]](#) Слично је изјавио и тзв. министар економије у влади Косова Ахмет Шаља: “Косово неће преузети обавезе којима се калкулише у појединим српским круговима.” [\[7\]](#)

Када се имају у виду ове чињенице, јасно је да ће Србија наставити да плаћа дуг Косова ММФ-у, или да финансира квазидржаву Косово и након пријема у ММФ! Србија ће и даље финасирати, по налогу Запада, квазидржаву Косово која протерује Србе и отима приближно 15 одсто српске територије! Скоро невероватно, али истинито.

У контексту расправе о дугу Косова, јасно је да су прозападне власти, уколико су заиста хтеле да заштите српске економске интересе, могле да услове плаћање дуга од 1,1 милијарде долара ММФ-у непримањем Косова у чланство ове организације. То би урадила свака озбиљна и независна власт. Очигледно је да таква власт не постоји у Београду. Ова власт ће по сваку цену испуњавати и друге штетне захтеве ММФ-а који су већ довели до великих друштвених проблема у Србији. На пример, након усвајања ребаланса буџета у априлу 2009. године који је захтевао ММФ, и ускраћивања приближно 40 одсто прихода факултетима и школама, просветни синдикати су крајем маја најавили протесте, а руководства факултета укидање пријемних испита на факултетима у Србији! Истовремено, иако се налази у тешкој економској ситуацији, прозападно оријентисана власт у Београду и не помишља (или не сме) да тражи повољне кредите од Руске Федерације, већ тражи од ММФ-а кредите под веома неповољним условима, иако је Москва крајем маја 2009. најавила да ће уложити 10 милијарди долара у хартије од вредности ММФ-а.

Све ове чињенице показују зашто је неопходно да Србијом, у економском смислу, владају

њени грађани, а не Запад. Чињенице говоре и о томе да ће Запад наставити да политички и економски уништава Србију пре свега преко ММФ-а.

[1] www.slobodnaevropa.org

[2] Исто.

[3] Сајт Б 92, 12. мај 2009.

[4] *Привредни преглед*, 23. мај 2009.

[5] www.smedia.rs/vesti

[6] *Политика*, 9. мај 2009.

[7] Према сајту Б 92.